

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1116/2017
30.03.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б.Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Ивана Чудић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Драган Чолић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 27/2017 од 25.01.2017.године, у седници већа одржаној дана 30.03.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље АА из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр. 27/2017 од 25.01.2017.

Образложење

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж2 бр. 27/2017 од 25.01.2017 у ставу првом изреке, одбио жалбе странака и потврдио првостепену пресуду Основног суда у Новом Саду П2 853/16 од 04.11.2016.године којом је одбијен тужбени захтев за утврђење насиља у породици и захтев за одређивање мера заштите од насиља у породици којима би се забранило туженом да се приближава тужиљи на удаљености мањој од 200 м, простору у коме станује, борави код родитеља и радном простору, осим у термину предвиђеном за преузимање и враћање детета, те да се туженом забрани свако понашање којим се угрожава телесни интегритет тужиље, душевно здравље и спокојство, све у трајању од године дана. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда одредаба парничног поступка које на основу одредбе члана 407. ЗПП могу бити ревизијски разлог.

Неоснован је ревизијски навод да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 231. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом. Другостепени суд није изводио доказе, ни утврђивао чињенично стање, већ је побијана пресуда донета на основу чињеница утврђених до закључења главне расправе пред првостепеним судом. По одредби члана 383. став 1. ЗПП другостепени суд одлучује о жалби, по правилу, без расправе. По ставу 3. исте одредбе другостепени суд заказује расправу ако веће оцени потребним да се понове већ изведени докази или докази чије је извођење првостепени суд одбио. У конкретном случају није се радило о таквој ситуацији, нити је тиме повређено правило о терету доказивања.

Неоснован је и ревизијски навод да у конкретном случају није примењена одредба Породичног закона која прописује истражно начело у судским поступцима поводом породичних односа. Примењујући то начело, по становишту ревидента, суд је био дужан да одреди психолошко – психијатријско вештачење од стране специјализоване установе, имајући у виду да је тужила изразила незадовољство радом надлежног Центра за социјални рад у ... и тражила изузеће педагога центра. Истражно начело је регулисано чланом 205. Породичног закона као овлашћење суда да може утврђивати чињенице и када оне међу странкама нису спорне, као и чињенице које ни једна странка није изнела. Применом овог начела, а у складу са одредбом члана 8. ЗПП, који се закон сходно примењује и у овом поступку, суд одлучује које доказе ће извести и које ће чињенице сматрати доказаним на основу изведених доказа и резултата целокупног поступка. Оценом поступајућег суда није било потребе за извођењем доказа вештачењем. Околност да је у другом поступку тужила тражила изузеће педагога центра није од утицаја на овај поступак.

Према утврђеним чињеницама, правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 бр. 3640/10 од 16.11.2011. године, разведен је брак парничних странака. Малолетни син поверен је на самостално вршење родитељског права мајци. Истом пресудом уређен је начин одржавања личних односа са оцем и висина доприноса оца издржавању. Из налаза и мишљења Центра за социјални рад утврђено је да су оба родитеља подобна за вршење родитељског права. Међу странкама је долазило до проблема јер је тужени тражио проширење модела виђања са дететом, а тужила је детету остављала на одлуку да ли ће се и када виђати са оцем. Ти недефинисани односи довели су до узајамног оптуживања странака. Тужила сматра да присуство туженог у различитим ситуацијама у близини детета и ње у време када није планирано виђање детета са оцем представља вид психичког злостављања јер представља вид узнемиравања,

remeћења њихових активности, праћења и контролисања. Тужени када дете одбија да га виђа сматра да је инструисано од стране тужиле. Према закључку стручног тима надлежног Центра за социјални рад односи између странака су поремећени. Проблеми настају у погледу виђања и опхођења супротне стране према малолетном детету. Међутим, у понашању према малолетном детету нема назнака лошег поступања или занемаривања.

На темељу овако утврђених чињеница нижестепени судови су нашли да тужилца није аутентична жртва насиља у породици, као ни малолетно дете парничних странака. Тужилца постојеће проблеме странака као родитеља и сваки поступак туженог приказује као психичко насиље. Стога су применом материјално правних одредби чланова 197. и 198. Породичног закона одбили тужбени захтев за утврђење насиља и изрицање мера заштите од насиља у породици.

Дефиниција насиља у породици садржана је у одредби члана 197 Породичног закона. Насиље у породици се дефинише као понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Наведене су радње које представљају насиље чиме списак није исцрпљен. Суд у сваком конкретном случају цени да ли је нека радња насиље или не. Психичким насиљем се може сматрати застрашивање, вербално злостављање, критиковање, потцењивање, емоционалне претње, оптужбе или уцењивање, стварање несигурности код жртве и постављање нереално високих очекивања у односу на жртву, посесивно понашање, узнемиравање и малтретирање жртве и друго понашање које има за циљ нарушавање или угрожавање душевног здравља и спокојства жртве.

У конкретном случају правилно је оцењено да се понашање туженог не може сматрати актом насиља у породици према тужилци. Субјективно и једнострано виђење тужилце да се поступци туженог сматрају актом насиља нису и доказ да то понашање објективно представља насиље у породици.

На основу изложеног, применом члана 414. став 1. ЗПП, одбијена је ревизија тужене као неоснована и одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић